

изплуваха изъ тъмни бездни и се открииха на хоризонта като нѣкои приказни гиганти, облѣчени въ бѣли мантии. Въ далечината тукъ-таме се забеляза димъ, който се виеше на спирали къмъ небето. Кжшурки като орлови гнѣзда се вестнаха по високи чукари и приветно поглеждаха къмъ бѣжанцитѣ. Вече не бѣ далече спасението и почивката.

Ненадейно на близкитѣ ридове предъ насъ, задъ насъ и въ страни се забелязаха по бѣлия снѣгъ нѣкакви черни мравки. Бѣше гъмжило свѣтъ. Трѣба да сж селяни. Навѣрно и тѣ бѣгатъ като насъ — помислихме. Но не мина много и ние се убедихме, че се мамимъ. Не бѣха никакви селяни, а настрѣхнали турци, въоръжени до зъби — насочили срещу насъ голи ножове и пушки. Тѣ идѣха отъ всички страни къмъ насъ. Огненъ обржчъ ни окржжаваше. Той се постепенно стѣсняваше. Бѣсно се турцитѣ провикваха и заканваха. Искаха да спремъ. Нѣмаше какво: събрахме се на купъ и се смръзнахме като подплашени пилци отъ хищенъ ястребъ. Изумѣли, ние чакахме покорно страшната сждба, отъ която преди малко напразно мислѣхме, че можемъ да избѣгнемъ. Женитѣ вече плачеха, плачехме и ние децата, но не смѣхме викъ да издадемъ, Мжжетѣ, слисани, гледаха уземи, мълчаливи като каменни статуи.

Въ лѣво турския обрачъ бѣше скжсанъ на малко разстояние отъ тѣсенъ проломъ, надъ който висѣше огромна канара. Баща ми и чорбаджи Нико се спогледнаха. Бързо се насочихме къмъ канарата. Притулихме се подъ нея. Никой не ни врѣхлетя тамъ. Отдѣхнахме си. Отъ тука лесно се изтеглихме и ударихме на горе по едно замръзнало поточе. Високитѣ му брѣгове ни криеха отъ вражи очи.

Човѣкъ въ своя нагонъ за самосъхранение често несъзнателно се отклонява отъ посоката на своето спасение и попада въ устата на смъртта. Сждбата на старогръцкия царъ Едипъ може да поясни тая мисълъ.

Какво се случи съ останалитѣ въ обрача брѣстовчани?

Турцитѣ ги окржжиха. Командуваше колаасж Селимъ. Българитѣ — мало и голѣмо — легнаха по очи и чакаха